

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in veljá po postí za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 8. kimovca 1893.

List 36.

Cerkveno leto, ali letni sveti časi in dnevi.

Spisal Ivan Komljanec.

Tretje poglavje.

(Dalje.)

Velikonočna doba.

§. 25. Prošnji ali križev teden.

Tudi sv. Marka dan (25. aprila) se obhaja v katoliški cerkvi z enakim obhodom, kakor trije dnevi križevega tedna. Začetnik tej bogoslužni vaji je papež Gregorij Veliki v 6. stoletju. Ko je nastopil papeštvo, divjala je v Rimu grozna kuga, ter podavila mnogo ljudi. Da bi Bog to nadlogo milostno odverní, ukazal je imenovani papež očitne, skupne molitve. V ta namen so se verniki zbirali v obhode, ki so se pomikali iz ene cerkve v drugo. Dandanes ima cerkveno opravilo v dan sv. Marka isti pomen, kakor ono Križevega tedna; 25. dan aprila je bil v ta namen odločen že v 7. stoletju.

§. 26. Vnebohod Kristusov.

Štirideseti dan po Veliki nedelji obhajamo vsako leto praznik vnebohoda Kristusovega. Ta god so praznovali že v 3. stoletju. Sv. Avguštín terdi, da so ta praznik postavili „učenci Gospodovi,“ ali pa „kak splošen cerkveni zbor.“ Poznajo ga tudi apostolska določila, ki pišejo v tem oziru: „Sužnji naj ta dan počivajo, ker je Gospod končal svoje zemeljsko življenje.“ (Bukv. 8, pog. 3.) Cesarica Helena je dala zidati cerkev na mestu, kjer se je Gospod dvignil proti nebesom. Izrečno navaja ta praznik tudi spis Izidorja Seviljskega (7. stol.), in drugi poznejši viri.

Pomen tega praznika opisuje na kratko pa jedernato papež Leon I z besedami: „Kristusov vnebohod je naše poveličanje; kamor je šla glava, tje upa priti tudi telo. Veselimo in klanjajmo se, napolnjeni svete hvaležnosti. S Kristusom je poveličana natora našega rodú. Ž njim smo po upanji tudi mi proderli v nebesa.“

Gledé obreda je opomniti, da se velikonočna sveča ta dan pri slovesni maši zadnjikrat prižge.

Po evangeliju se odstrani z oltarja tudi podoba Izveličarja od smerti vstalega v znamenje, da je Gospod ta dan nehal vidno bivati na zemlji. V škofjski cerkvi se kanoniki okoli poldne zberó v koru k urinim molitvam, ker se je Gospod po izročilu to uro ločil z zemlje. Da bi duhovni pomen tega praznika prešel vernikom v življenje, obhaja se isti z osmino.

Četerto poglavje.

Binkoštna doba.

§. 27. Pomen in predpraznovanje binkoštné dobe. Binkoštna sobota.

Velikonočna doba, čas spomladanskega življenja v naravi, predstavlja nam po svojem cerkvenem bogoslužju duhovno prerodenje in oživljenje vsega človeštva po božjem Odrešeniku. Odrešenja sad: odpustanje greha, notranje opravičenje, milost božja, je človeštvu zaslužen, večno življenje zagotovljeno. Tmino verskih zmót je prepodilo Solnce večne pravičnosti; ledeno-merzla serca predkerščanskega sveta je prešinil plemeniti ogenj križane ljubezni. Duhovna zima se je umaknila milosti budivne pomladi, da ta spomlad otrodí plodonosno poletje in jesen in polno dobrega sadú. Bogastvo Kristusovih nauk in obilnost njegovih milosti je imela postati lastnina vsega človeštva po vsem širnem svetu, povsodi prodreti spoznanje resnice in kerščansko življenje. Rešilno delo Kristusovo se ima na zemlji nadaljevati do konca dnij, da zamore slehern človek deležen postati sadú Kristusovega zasluženja. V to sverho se je kraljestvo božje na zemlji povsodi začelo razširjevati in vterjevati. To nalogo je Kristus izročil svojej cerkvi, o binkoštih vstanovljeni. Vstanovitev katoliške cerkve, njen prvotni razvoj in razcvit, razširjevanje božjega kraljestva po njegovih prvotnih apostolih, ki so od sv. Duha dobili moč v to sposobnost, potrebno varstvo, to je duhovni obség binkoštné dobe v cerkvenem letu.

(Dalje nast.)

Ljubi nedolžnost in varuj se vsake ne- spodobnosti!

Ni skoro kdo bolj ljubil nedolžnost spodobnosti kot sv. Alojzij. Sej bil je pravi angelj v človeški

podobi. Že kot sedemleten deček bil je silo lepega, bogoljubnega vedenja. Kot knežji sin imel je komornika, a pri oblačenju pustil se ni nikdar dotakniti in pri obujanju čevljev zakrival je goloto nog. Že prej vzel ga je bil oče seboj v tabor in ondi je čul od vojakov marsikterih nespodobnih besed. Ker se ni vedel, da so nespodobne, ni grešil ponavljajoč jih. Toda, ko ga je dvornik opomnil, da kaj tacega ne sme govoriti, sramoval se je in nikdar ni več prišla taka beseda z njegovih ust. Drugič je igral v mali družbi družinsko igro; da bi rešil zastavljeno stvar, moral bi bil poljubiti na steni senco igrajočega otroka družega spola. A to se mu je zdelo nespodobno, spreletela ga je rudečica, zapustil je družbico in za celi svet ne bi se bil nikdar več vdeležil take igre. —

Zlasti pa je pokazal vse svoje čisto in lepo mišljenje nasproti sedemdesetletnemu starcu, ki je v njegovi navzočnosti kljub svoji starosti gerdo kvantal. „Ali se ne sramujete,“ dejal je šestnajstletni mladenič, „pri visoki svoji starosti take nespodobnosti kvasiti? Mar ne veste, da gerde besede pokvarijo lepo obnašanje?“ Nato pa je vzel svoj molitvenik in zapustil družbo.

V istem času povabljen je bil tudi k svojemu stricu. Da ga ne bi razžalil, obljubil je priti, toda le pod tem pogojem, da ga nihče ne bo silil plesati. To se mu je obljubilo in prišel je. Toda še se ni dobro usedel, stopila je k njemu ena dvorskih gospej in ga povabila na ples. Nevoljen vstal je Alojzij in zapustil dvorano. Kasneje našli so ga v poselski sobi pri molitvi.

Nikdar ni rad občeval z osebami družega spola. Ako bi bil moral pri dvorskem obedu sedeti poleg gospej, tega nikakor ni storil, temveč vselej dejal: „Jaz si ne morem pomagati, toda ženske so mi zoperne.“ In ko se je idoč v samostan poslovil s stariši, pripomnila je mati, naj bi se poslovil tudi od dvorskih gospej in gospodičin. Alojzij se je pomišljal nekaj trenutkov, potem pa dejal: „Molil bodem zanje.“ In šel je. —

Tako je sv. Alojzij skerbela za najlepšo čednost in zato je lahko dejal pred svojo smertjo: „V nebesa gremo.“

Mariji Pomočnici na Brezjah.

Sveta Božja porodnica,
Zemlje in nebes Gospá!
Kristijanom pomočnica,
Bodi nam pozdravljena!
Ti si Brezje izvolila,
Tih in samotni kraj,
Da boš milosti delila,
Nas vodila v sveti raj.

Res dobrote neštevilne
Tvoja roka tu delí.
Mnogi že bolezní silne
Bili koj so rešeni;
Hromi zdajci so shodili,
Berglje odložili preč;
Verni tukaj zadobili
Dušnih milosti še več.

Pred Teboj, Devica mila!
Revni grešnik tu klečí,

Milosti da bi sprosilá
In potrebne mu moči.
Zoper greh se vojskovati
Vedno zmagovito zdaj.
Unkraj groba pa vživati,
Rajsko srečo vekomaj!

O Gospá in Mati moja!
Tebi danes se izročim,
Ker sem ves lastnina Tvoja,
V varstvu Tvojem naj živim.
Priporočam Tebi znance,
Starše in prijatelje.
Sorodnike, drage rajnce —
Prosi ljubljena za vse!

Le z veseljem sem hitite
V Lurd slovenski brez pomud,
Zaupljivo jo prosite;
Saj ne bo zastonj vaš trud:
Usmiljena vam bo Devica
Pridobila vseh dobrót,
Ker mogočna pomočnica,
Mati vernih je sirot.

A. V.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Ali pojdeš v semenišče?) Poslopje za kn. škof. semenišče se vsako leto več ali manj o počitnicah popravlja ali saj snaži in olepšava; letos pa se je tudi prizidovalo. Že je pod streho nova stavba, in ž njo pridobi hiša od zunaj lepše obličje proti „mokarskemu tergu,“ znotraj pa nekoliko prostorov, kakoršnih se je jako potrebovalo, zlasti za take, ki kaj obolé. S tem bode poslopje lepše, jako lepo in častitljivo; naj se napolni zdaj še z mladenči, kateri imajo tudi lepo dušo, ali si jo želé zlepšati za duhovski lepi stan. Sicer ne le bogoslovci in duhovni, temveč vsi mladenči, za kakoršen koli stan odmenjeni, si morajo pred vsem drugim pripravljati z nrvnostjo, ker v vsakem stanu „nebeško kraljestvo silo terpi in le silni ga bodo nase potegnili.“ To je pomniti ne le oziroma na sebe, temveč tudi oziroma na bližnjega, na ljudstvo, ker še le ko mladi človek pride v odmenjeni si stan, takrat se prične njegov vpliv do občinstva z večjo močjo in silo, in gorjé mu, kdor stopi v svoj stan, kakoršen koli, in ni tudi v nrvnem oziru dobro vterjen.

V tej reči je dosti mladenčev v veliki zmoti, ker si mislijo: zdaj sem pa prost, svoboden, ko sem zapustil gimnazijo in prišel na univerzo, zdaj sem kakor sokol po dnevi ali pa kakor čuk po noči in sferčim, kamor mi je drago, delam in počenjam, kamor me nagnjenje vleče? Če mi je drago, grem k maši v nedeljo, k spovedi za veliko noč; — če ne, pa ne! Če se v petek zderžim mesnega ali ne, za to nisem nikomur odgovoren!... Čakaj malo, ti nespremišljeni petelinček, ki imaš še mali grebenček: to ni tako, kakor ti meniš: na gimnaziji, v pedagogiji itd. so te drugi vodili in učili, kaj ti je početi, česa se varovati; sedaj pa moraš ti sam sebe voditi in vladati, ter kermiti po pravi poti svoj čoln, zakaj če to opustiš, si tako urno pod potjo in v breznu, da sam ne veš, kdaj! Dobil boš najberže več judov-

skih, drugoverskih ali celó brezverskih učenikov in vodnikov, kakor pa katoliških, ki te bodo vozili po viharnem morju sedanjega življenja, njih veči del tvojo vero malo cenil, ali še nič ne, tudi jo morepiti bode še zaničeval in sramotil njene nauke, njene dogme, njeno moralo! Ako se tedaj na gimnaziji nisi navadil sam svojega čolniča kermiti, zagnan boš v vihar in tvoj ladijolom je dovršen!

Mladenči, kateri so se bogoslovju posvetili, so proti viharjem bolje zavarovani, — tudi še marsi kateri, ktere so viharji zajemali in pogrezovali, se še rešijo, pridejo na suho in pod milo obnebo, ter bivajo koristni sebi in koristni človeštvu. S tim pa ti ne delam sile, da pojdi v semenišče, ker ako bi imel spotikljivo živeti, Bog ne daj bližati se svetišču — ogenj bi pekél še huje! Poklic v duhovski stan je ena naj večih in naj boljših dobrot Božjih; za toliko milost je pa treba prositi, celo še do tega: „si non es vocatus, fac ut voceris!“ „ako nisi poklican, stori, da te Bog pokliče!“ —

Nekteri iz tega namena gredó na Svete Lušarje ali drugo božjo pot, da bi spoznali Božjo voljo in pravo izvolili.

Dozdaj, kakor vemo iz zanesljivega vira, jih je sprejetih 22 v Ljubljansko kn. šk. semenišče. Bog daj srečo!

Škofja Loka. (Stari grad — polnovi samostan.) V Škofji Loki so gospé uršularice stari, čudno zverženi grad iz stare ječe spremenile v zemeljski raj, v prelepo poslopje za kerščansko odgojišče ženske mladine. Samostan je z modro prizidavo tako spretno zedinjen s staro zidavo, da se skoro ne vé, kdaj se pride na verh, in je vse stopljeno v eno samo silo, lično poslopje v prid samostana in dekliškega kolegija. Z odstranjenjem, tu pa tam z stanjšanjem po 3 metre širokega zidovja so pridobljeni novi prostori ter je v tem oziru tako oskerbljeno za vse potrebe, da se ne more kaj več želeti. Za zdravje je lega vgodna kakor nalašč; zraven družih vgodnosti pri verhu košato drevje dela prijetno senco — za učenje, ročne dela, južino po leti kakor nalašč za mladino, kakor tudi v mnogih ozirih za gospé redovnice. Obširniši vert bode v poljskih in prihišnih pridelkih zmožen roditi pravo bogastvo za gospodinjske potrebe, pa tudi cvetličja za nedolžne oči ter vmes prostor mladini za sprehode in vživanje dobrega zraka o prostih urah in med učenjem, izdelovanjem šolskih nalog itd.

Kdo bo dvomil, da se pri tako prijetnem razgledu vse na okrog, jači tudi duh v nraavnem oziru, ko vidi po enih stranéh po visokih hribih, po drugih pa po daljnem in obširnem polji, kakor tudi ravno spodej po mestu toliko lepih cerkev, blagoslov Božji po rodovitnih njivah, germovja, senčne loge itd.! kar vse nedolžna serca mora na višavo k Bogu povzdigovati!

Posebno vabljiva pa je loška uršulinska cerkev Marije D. brezmadežnega spočetja na velikem oltarji S. Rešnj. Telesa z davno znanim usmiljenim „Práškim Jezuščkom“ na stranskem oltarji itd. — Po zadnjem duh. imeniku ima uršulinski samostan 39 redovniških oseb. Prednica je čast. M. Katarina Majhnič, Ljubljančanka; prefekta pa č. M. Ksaverija Murgelj, Dobljanka. Duhovna pastirja sta: Spovednik: Msr. Matija Jeriha, častni kamernik Nj. Svetosti itd.; kapl. in katehet: č. g. Fel. Zavodnik.

Bog daj, da bi pobožne hčere sv. Uršule tudi mnogim drugim hčeram pomagale v kraljestvo Jag-njeta Božjega!

V Idriji, 28. septembra 1893. Veliko veselih nedelj je nam Idrijčanom letošnjo leto že prineslo, kar nam je „Zgd. Danica“ že priobčila, namreč, tri nove maše, ki so se zaporedoma veršile mesca vel. serpana. Posebna slovesnost, ktera se je veršila v nedeljo pred vel. Šmarnom; tudi ne smé pozabljena biti. Naj toraj te skromne verstice zadostujejo. 13. avgusta, v nedeljo, je pristopil protestant Ivan Šorman, rodóm Čeh, v sv. katoliško Cerkev. Slovesnost pri tej priliki bila je jako ginljiva. Kako lepo in spodbudno je bilo videti mladenča, ko je med veliko mašo pred Najsvetejšim in v pričó v. č. gosp. kateheta L. Picigaza in v sredi dveh prič gg. A. Novaka, učitelja in Fr. Kosa, tergovca in vsih pričujočih glasno molil apostoljsko vero in potem slovesno prisegel na sv. Evangelij, da bode zvest ostal sv. veri do konca. Gospod katehet so dalje imeli ljubeznjivi govor do novospreobrnjenca.

Potem se je nadaljevala sv. maša, med ktero je novospreobrnjenec prejel še presveto Rešnje Telo. Neverjetno veselje in neizbrisljivi vtis je naredila ta tako mila slovesnost na vse pričujoče.

Iz dna serca izrekamo hvalo tebi, Vsegamogočni kateri na čudne načine vlečeš serca človeška k sebi Kajti, to je kaj posebnega za toliko liberalne čase Posebna čast pa tudi čast. gospodu katehetu za ves njih trud, ki so ga imeli pri tem. Bog jim bode obilno poplačal v nebeškem kraljestvu!

Od nekod. (Tri besede v prid katoličanov in Slovencev.) Prijetni, blaženi dnevi, ko smo bili v beli Ljubljani lansko leto zbrani pri I. katoliškem shodu! Solze radosti in svetega veselja so nam igrale v očéh. In kaj bi tudi ne? Sa so bile na tem shodu na dnevnem redu reči, ki so se ozirale na časni in večni blagor naše mile domovine! Blagoslovljen je bil ta shod po sv. Očetu Leonu XIII. Kdo tedaj, ki je kerščen, bi ne bil vesel tako lepega skazovanja sv. vere! Med seboj smo imeli dva prevzvišena knezoškofa. Zato se pa kaže na vsih krajih blagoslov in mnogoteri sadovi tega častitljivega shoda! To naj nas ojači, da bomo z naprej delali še z večjo vnemo in še z večjo darežljivostjo, da se izveršijo resolucije I. kat. shoda, da bomo zamogli praznovati prav sijajno II. katoliški shod. Prosimo tudi milega Jezusa, da bi našemu ljubljensmu knezoškofu dodelil čvrsto zdravje, da bi se z novo močjo zopet povernili in nadaljevali zavetništvo v II. kat. shodu! Dobro bi bilo, ako bi pobožne duše v ta namen kterikrat darovale sveto Obhajilo.

Bodimo edini in serčni v dobrem, molimo pa tudi za nasprotnike in sovražnike, kajti precej jih je na krivi poti, nekteri čisto pod potjo, in v veliki nevarnosti je njih zveličanje. Posebno težko se spreobernejo oni, kateri začnó sovražiti vero in verske služabnike. Zato molimo, vneto molimo! Nekdo ima navado vsak dan moliti očenaš in češčeno Marijo na čast Jezusu s ternjem kronanemu za spreobrnjenje prostomišljakov (liberalcev), s pristavkom: „O s ternjem kronani Jezus, usmili se prostomišljakov, zlasti naših in huje škodljivih!“ Dobro vemo, da: „kdor grešnika spreoberne, reši njegovo

dušo in pokrije (odverne, zatare) veliko število grehov.

Trata. (Spomini na ž gospoda župnika Frančiška Dolinarja.) (Konec.) Pogreb je bil v torek potem, 18. julija. Ker je bil gospod dekan loški Matej Kožuh osebno zadržan, pokopal je preblagega gospoda domač gosp. župnik Fr. Petrovčič, spremljan od 7 sosednjih gg. duhovnov in 2 gg. bogoslovcev, od sorodnikov ranjcega in od prav mnogo ljudstva in imel tudi slovesno peto mašo in prav ginljiv govor. In tak je gospod, ki je toliko dobrega storil ranjcemu gospodu v življenji, ki je s toliko prijaznostjo in ljubeznijo podpiral gospoda v življenji in jim pomagal, kjer je le mogel in kolikor je mogel, ki je z ginljivo ljubeznijo stal na strani tudi umirajočemu gospodu, tudi umerlemu skazal še zadnjo čast in jim tako storil tudi zadnje delo ljubezni! Bog poverni dobremu gospodu župniku tisočkrat vso to ljubezen!

Toliko zadostuj o življenji gosp. župnika v obče! Naj omenim sedaj le še nekoliko iz delovanja in gledé osebe same pokojnikove!

Kraji, kjer so gospod opravljali svojo pastirsko službo, gotovo niso najlažji in najprijetnejši. A gospod so povsod delovali z ljubeznijo in z vnelo. In povsod so puščali za seboj tudi spominke svoje delavnosti. Tako n. pr. so v Leskovci oskerbeli novo zvonilo, na Trati lep nov križev pot, drag cementni tlak po celi cerkvi, orglje, ki so bile poprej v frančiškanski cerkvi v Ljubljani itd. — Gospod pa svojim ovčicam niso bili le dušni oče, temveč tudi telesni. Imeli so namreč prav posebno veselje tudi za zdravilstvo (homeopatijo). In koliko so vendar ravno v tem oziru storili! Od blizu in daleč so se zatekali k njim bolniki, proseči jih pomoči in svéta. In gospod so vsakemu pomagali z veseljem in ljubeznijo, kedar je prišel, ako jim je bilo le mogoče. In vse to so delali, se vé, vedno brezplačno, edino le v čast Božjo! — Kakor smo že omenili, bili so pokojnik tudi stričnik skladatelja Luka Dolinarja. Ni torej čudno, da so bili tudi oni posebno velik prijatelj petja in glasbe. Imeli so majhne sobine orglje, na katere so igrali in peli, da jih je bilo kar veselje poslušati. Igrali so dalje na kitaro, igrali na okarino. Dá, celo harmoniko so prinesli nekoč iz Ljubljane, češ, „še to malenkost moram preštudirati, da bom videl, kaj prav za prav v njej tiči.“ O koliko najlepših spominov vzbuja se pisatelju teh verstic ravno v tem oziru, spominov, ki mu ostanejo neizbrisljivi vse življenje! Dasi so živeli gospod še v času, ko se za cerkveno petje v obče še ni posebno veliko storilo, želeli so vendar gospod tudi v tem oziru kaj storiti. Z vnemo so se učili sami, z vnemo učili so tudi druge Marsikateri organist deluje danes vspešno na svojem mestu, ki bi nikdar ne deloval kot tak, ako bi ne bilo — župnika Dolinarja!

Gospod župnik so bili v vsakem oziru dober, blag gospod. V občevanju so bili vedno prijazni; zlasti kmetje jih radi pohvalijo, kako da so bili domači, a kako da so tudi vedeli vsikdar prav podučiti, prav svetovati. Radi so torej pri njih iskali svéta v vsakterih rečeh. V družbi so bili veseli, a vedno bolj molčeči in resni; kar pa so povedali, tisto je pa prijelo. S svojimi naravnimi bistrournicami zabavali so ne malokrat celo družbo. O svojem zasebnem življenji pa so bili do cela priprosti, prav mož stare korenine.

Da so bili, kakor smo že od začetka povdarjali, pokojnik zlasti še velik prijatelj šolske mladine, priča to, da so v svoji oporoki med drugim volili 2000 gld. za dijaško vstanovo, namenjeno pred drugimi sorodnikom, v drugi versti pa sploh revnim dijakom loške fare, in 50 gld. za dijaško kuhinjo, za katero so bili vedno zelo vneti. Tudi za reveže so vedno lepo skerbili ter jih tudi nazadnje niso pozabili. —

Bili so torej preblagi ranjki gospod župnik-zlatomašnik res duševni in telesni oče svojih ovčic. Vesela nada nas torej navdaja, da je bil tudi Bog njim ob smerti dober Oče, ki je svojega otroka po tolikem terpljenji prejel v večno veselje! O Bog daj! Vam pa, preblagi ranjki gospod, svojemu nepozabljivemu dobrotniku, kliče podpisani iz serca: „Have pia anima!“

Fr. B.

Solun, 16. avg. 1893. (Poterdilo in stan misijona.) (Konec.) Prišli smo zadnjič do tega, kako so spreobrnjenci iz gerškega razkola zaradi pomanjkanja duhovnov še nevedni; dalje pravi misijonarjevo sporočilo:

Samo kedar za nekatere dni dojde misijonar v selo, slišijo besedo Božjo, se pripravljajo na spoved in prejmejo sv. Obhajilo, in to je bilo v nekterih občinah samo v adventu in v postnem času do sedaj mogoče; pa tudi to se že dobro pozná pri tistih, ki so že več let zedinjeni. Kako je pač potrebno, da se saj v enem ali drugem večem tergu najde misijonski dom, od koder misijonar z enim tovaršem hodi v sosednja sela v okolici, da spoveduje, da učí, da jih vterjuje, ter da stanovitni ostanejo, kajti v nekterih krajih, terjih ali majhnih mestih, kjer niso večinoma katoličani, imajo od svojih nekdanjih znancev in znabiti prijateljev veliko terpeti. Kajti tisti, ki v razkolništvu ostanejo, so hujši njihovi sovražniki, dostikrat vsaj, kakor pa turki. V Kukuš-u n. pr. je polovica zedinjenih, drugi pa niso, in tukaj na vse načine delajo težavo katoličanom, in ako ne bi tamkaj sestre šole imele, menda bi že večinoma bili potlačeni in z obljubami in prevaro, ali silo zopet razkolniki. Kako so nauka potrebni, Vam bode samo v eni dogodbi prav jasno. Eden naših č. g. sobratov mi je sam povedal, kaj se mu je lanski post primerilo.

Šel je v neko selo, kjer so patrona cerkvenega obhajali, da bi dan pred praznikom spovedoval in drugi dan sv. opravilo imel. Ko se na praznik v jutro k sv. opravilu pripravlja, opazi, da cerkvenik veliko koscev kruha (kar so pri nas oblati, je tukaj kruh) za posvečenje pripravlja. „Zakaj pa toliko?“ vpraša cerkvenika. „Veste gospod, vsi ljudje, ki so tukaj, in cerkev je natlačeno polna, veliko jih je iz sosednjih vasí, celo razkolnikov med njimi, želijo velikonočno obhajilo danes tukaj opraviti.“ — „Kdo jih je pa spovedal“ (sacerdotes ob ignorantiam non habent jurisdictionem), ga vpraša. „Nihče“ — tako grejo k obhajilu, — je taka navada. — To pa ne more in ne sme biti, si misli misijonar. Da pa ne bi razburil ljudi, se odloči po evangeliju med sveto mašo namesto govora, ki ga je imel pripravljenega za praznik, govoriti o 4 delih sv. maše in omeniti o sv. obhajilu, kedo sme že po besedah sv. liturgije pristopiti k mizi Božji — in sklene — tedaj le tisti so pripravljani, ki so se čisto spovedali, in res noben drug se ni prederznil k mizi Božji pristopiti, in po sv. opravilu so rekli: „Gospod so nam strah na-

pravili.* — Iz tega vidite, preč. gospod kanonik, da je ubogo ljudstvo pomilovanja vredno. Kako bi pa vedeli kaj, če jih nihče ni učil? Sicer je v nekterih vaséh sedaj, ko imajo katoliške učitelje, boljše, ali treba še bode veliko prej delovati, dobre domače duhovne odgojevati, šole vstanovljati in pogosto bodo morali misijonarji, kedar jih ljubi Bog nam da, obiskovati vasi in sela in učiti in marsikaj terpeti pri obdelovanju tega misijonskega polja; tako je upanje, da se vresniči, kar sv. Oče želi, da bi v novi lepoti in krasoti se zopet prenovila orientalska cerkev, v kateri je v starodavnih časih, dokler je bila z Rimom zedinjena, tedaj še ne odcepljena, odklana od tega drevesa, ki daje vejam življenje, toliko svetih služabnikov in svetih služabnic Božjih živelo. Molitva, mili darovi in znabiti celo še lastno osebno žertvovanje naših blagih slovenskih bratov in sester bode k temu pomagalo.

Še enkrat se Vam, prečastiti gospod kanonik, prav serčno zahvaljujem in se ponižno Vašim molitvam in Memento priporočim, ter z najodličnišim spoštovanjem bivam vedno hvaležni N. N.*)

Iz Carigrada, 27. avg. 1893. (Kako se godi katoliškim sirotam v Carigradu!) Prečast. g. kan. Anton Urbas ima v Carigradu pri usmiljenih sestrah božje ljubezni sorodnico S. Leopoldino, ktera mu dopisuje od ondot znamenito dogodbo, kar tiče katoliški misijon teh Sester. Poslednji list od 27. avg. poterjuje, da so resnično prejele poslanih 100 gld. zbirki „Zgodnje Danice,“ ki so bili poslani poprešnji mesec za ta misijon. Kako potreben, pa tudi vreden pomoči je omenjeni misijon, kaže naslednjo poročilo čast. sestre Leopoldine. Piše namreč:

Dobrotljivi gospod Stric! Na moč ginjena sem bila zarad velike milošnje in še bolj zarad Vašega ljubeznjivega pisanja, ktero razodeva toliko priserčnost in skerblijnost za našo ubožno hišo. Pred vsim najprej prav iz gorkega serca rečem: „Bog plačaj!“ in to v imenu naših ubogih otročičev, ki bojo gotovo prav veliko molili za vse svoje dobrotnike. Poslani denar, se vé, obrnil se bode po izrečenih željah, in prišel je ravno v trenutku, ko smo ga tako silno potrebne; kajti skoro ne mine dan, da bi ne bile prošnje za kacega ubozega otroka pri naši ljubi Sestri prednici, posebno zdaj o počitnicah... Tako imamo ravno zopet 4 take ubožne otroke, katerih ni mogoče odbiti, če tudi je vse prenapolnjeno — še celo po mostovžih se nahajajo — in če tudi smo same tako ubožne!

Dve izmed teh deklic ste katoliških staršev in ker ju materi niste mogli preživiti, ste ju bile izročili judom; tam so jima bili prepovedali vsako molitev; kadar koli so ju našli n. pr. zvečer klečati, ste bili z biči tepeni... V tem je prišla k nam neka pobožna gospá, ki je bila

to zvedela in je prosila, da bi mé sprejele uboga otroka, kar nismo smele odreči, dasiravno ni žive duše, ki bi kaj storila za ubogi sirotici. Prav priserčno je, kako zdaj deklici pripovedujete, da pri vsem pretepanji ste vender vsak dan molili in celo še ob nedeljah hodili skrivaj k sv. maši, pa večkrat ste še judovsko i.čerko seboj vzeli v katoliško cerkev. Ni mi treba praviti, da deklici ste tukaj veseli in srečni; samo da manjša videti je poškodovana na zdravji in je prav slaba.

Drugi dvé, tudi katoliški sestrici, bili ste 2 leti v angleško-protestanškem misijonu, kjer niste mogli ne le nič živeti po naši veri, temveč ste vedno le nasprotno slišali; imena Matere B. niste smeli nikoli izreči. Ti angleški protestanti so vedno in zelo podpirani z Angleškega, pomagajo pa le s to pogojo, da otroke polutranijo.

Že zopet danes pridejo 3 ubogi otroci in večidel z besedami: sprejmite otroke, če ne, jih damo protestantom. Ali če greški, pa prosijo: sprejmite otroke, smete jih odgojiti po katoliško.

Oh, ko bi mogla povedati vse grozne dogodbe, kar se je velikrat že dogodilo! Zgodí se pa večkrat kaj veselega; tako upamo, da na prigovarjanje naše sestre prednice se bodo starši dveh naših otrok poročili in protestanška mati bode sprejela katoliško vero. Zlo veselo je za nas, ako moremo protestante ali (razkolne) greke pripraviti v sv. katoliško Cerkev. Ravno to je, kar naše dobre predstojnike navdaja z velikim zaupanjem v božjo previdnost, kajti ne morete si misliti, kako hudo borbo imamo za svoje vsakdanje potrebe, vsako kapljo vode moramo plačati. Pred nekterimi dnevi je bila tukaj komisija, za 3 mesce so znesli zneski 60 gld.. K temu pa še toliko otrok, ki nikogar nimajo, katerim nihče nič ne dá, prerediti in oblačiti! Imamo v skerbi male dečke, kateri zelo veliko obleke razderejo. Torej, ako nam morete dobrotnikov pridobiti, storite nam to ljubav, dobrotljivi Bog bo to zanesljivo poplačal. Naj bi se našle saj nekatere usmiljene duše, ktere bi oskerbele malo letnino, če še tako malo, za nekatere sirote. Kakor koli malo bi bilo za mesec, je vender bolje kot nič; skerbi se s tem v resnici za časno življenje otrok, — rešijo pa se njih duše.

Slednjič prosi sestra Leopoldina gosp. strica še za molitev in ss. maše, ker 11. sept. se z malimi šole pričnó.

Iz Hongkonga*) v začetku julija 1893.

Častitljivi gospod boter!

Mi smo bili v Avstraliji v mestu Sidneju

*) V. č. gosp. misijonar je prosil, njegovega imena ne podpisati.

*) Hongkong, otok ob Kantonu, velik zavetnik, prebivalcev 120.000; v angleški oblasti.

14 dni; mesto je prav lepo, kakor sem Vam že pisal, in zadnje dni odhoda je bilo 300 ljudi povabljenih na veselico na ladiji, kjer je bilo vse okinčano s cveticami, palmami in zelenjem. Bilo je mnogo angleških in španskih častnikov in mnogo druge gospode...

Od Sidneja smo šli v stran in smo se peljali na druge otoke. Najpervo šli smo na otok Salomon^{*)}; naprej sta bila poslana dva čolna po osem oboroženih mornarjev k obali merit dno, kako globoko da je; potem smo vergli mačka (sidro) in nadvojvoda je šel ven s svojimi spremljevalci in 30 oboroženimi mornarji; vsi prebivalci pa so stekli v gozde.^{*)} Zemlja je zelo lepa in ima velikanske gozde. Nato odpeljali smo se na otok Hui; ta je še bolj divji; tudi tukaj je šel nadvojvoda na ježo s 30 oboroženci; od ondod šli smo na otok Morespi; tudi tukaj so divji ljudje, pa ne tako zelo. V začetku so se nas bali; ko so pa vidili, da jim nič nečemo, prišli so k naši ladiji, dali smo jim piškotov in smokev. Vse ljudstvo je gerdo — brez obleke! Prišel je o tem času majhen čolnič, na njem je bil glavar vseh teh otokov. Drugi dan peljali smo se z našim parobrodom in dvema čolnoma v neko reko. Peljal se je namreč nadvojvoda s svojimi spremljevalci in otoški glavar s svojimi; v jednom čolnu bil sem tudi jaz. Štiri ure peljali smo se po reki; ne vidi se drugega ko voda in gozdi. Prišli smo na kraj, kjer smo mogli na suho. Drugi so šli na suho, mi smo pa ostali v čolnih. Drugi dan smo se zopet nazaj peljali; nato prišli smo v Saravak, to je mornarsko mesto; od tod smo se peljali v Singapor^{*)}; tu smo dobili živeža in potem smo šli v Honkong. Morali bi v Bankok^{*)} iti, pa tam je vojska s Francozi in Siamci.

Vaš hvaležni
Martin.

Romarske čertice.

(Konec.)

Iz Asiza peljal nas je železni konj v Loreto obiskat sv. hišo Marijino, kjer se bo prihodnje leto 1894. slovesno obhajala 600letnica, odkar je bila sv.

^{*)} Obsirno otočje v tistem velikem morju, imenovano tudi „Nove Georgije.“ Prebivalci zemljo obdelujejo, so pa menda človekožerski avstralski zamurci.

^{*)} Utegnil jih je strah obhajati zaradi črne pregrehe — človekožirstva. Nergavci zoper misijonarje lahko sprevidijo, kako dobrotna je sv. Cerkev, ki išče tudi divjake spreobrniti. Pokojni misijonar, naš rojak Fr. Pirc, je enekrat pripovedoval, da v nekem kraju (ako se mi prav dozdeva) je bil vse divjake spreobrniti; samo eden — gerši kot tiger — se ni dal spreobrniti, in ta je bil svojega lasnega očeta pojedel!!

^{*)} Singapor, Singapur, t. j. levje mesto, britiški otok s 123.000 prebivalci, ki so Kinezi, Malaji, Indci.

^{*)} ki je glavno mesto kraljestva Siam-a in šteje do 1 milijon prebivalcev.

hiša prenesena s Tersata v Loreto. Tukaj naju je P. Peter kapucin zapisal v bratovščino sv. hiše Marijine. — Iz Loreta hiteli smo v Bolonjo počastit sv. Katarino Bolonjsko iz reda sv. Klare; — v cerkvi „Corpus Domini“ nahaja se truplo sv. Katarine nestrohnjeno, sedeče na tronu že celih 430 let. Odkritoserčno povem, da nobeno svetišče, kar sem jih videl in obiskal na svojem romanju po Italiji, ni tako mogočnega vtisa na-me napravilo, kot ravno že toliko let na tronu sedeče nestrohnjeno truplo sv. Katarine Bolonjske. Njeno sveto truplo ni ograjeno. Sedi prosto na tronu z rokami na kolenih. More se toraj prav blizo od vseh strani lahko pogledati, in, ko bi dovoljeno bilo, tudi dotakniti se ga. Svetnici poljubujejo se noge skozi izboknjeno steklo. Na bradi vidijo se ji rudeče lise. Onde jo je dotaknilo Božje dete Jezus s poljubom sveto božično noč leta 1445. Največi čudež pri tem je pa, da je sveto truplo še vedno gibljivo, kakor spečega človeka. Na truplu ima svojo redovno obleko, ki se pa ne vidi, ker je pod drugo prazniško obleko, katero ji redovnice klasarice štirikrat v letu premenijo. Leta 1857 kronal je slovesno blagopokojni papež Pj IX Marijino podobu pri sv. Lukežu na gori blizo Bolonje. Takrat je tudi on osebno počastil nestrohnjeno truplo sv. Katarine. Ob isti priložnosti prijel je svetnico za roki in roki vzdignil do glave, položivši pa roki nazaj na kolena izustil je pomenljivo psalmistove besede: „Mirabilis Deus in sanctis suis“ — „čuden je Bog v svojih svetnikih.“ — Na perstih sem ji vidil veliko dragocenih perstanov; na vprašanje, kaj ti perstani pomenijo, odgovorilo se nama je, da jih pošiljajo bolniki, naj se svetnici na perste nataknejo. Ko jih je nekaj časa držala, snamejo se ji s perstov in vernejo bolnikom, vsled česar mnogi nevarno bolni čudežno ozdravijo.

Zapustivši Bolonjo, kjer smo si tudi lepo ondotno pokopališče ogledali, hiteli smo v Padovo k sv. Antonu, potem v Benetke k sv. Marku. Iz Benetek odpeljali smo se v svetlo Gorico. Oče kapucin naji je tukaj zapustil in šel je k svojim sobratom v samostan. Midva sva se odpočila in drugo jutro rano pohitela sva na Sv. Goro zahvalit se milostni Devici za srečno vernitev. S Sv. Gore šla sva naravnost na postajo želeča priti prej ko mogoče med svoje. Na Krasu sva se ločila priporočajoč se in obetajoč si medsebojni „Memento.“ —

To so stisnjene čertice mojega romanja o veseli petdesetletnici škofovanja Nj. Svetosti Leona XIII. Če ustrezem^{*)} z njimi poterpežljivim bravcem „Zg. Danice,“ naj ostanejo zapisane v večjo slavo Božjo in v proslavo Njegovih svetnikov. Dostaviti imamo še samo to, da se je italijansko ljudstvo, s katerim sem bil zlasti na železniški vožnji (vozil sem se večidel v tretjem razredu) veliko v dotiki, vedlo povsod dostojno in spoštljivo, dasiravno sicer rado berači, ker ga velika revščina, pomanjkanje dela in zaslužka v to sili. Vendar tistih peklensko-robotih kletev, brez katerih si našega Italijana na Primorskem še misliti ne moreš, nisem slišal nikjer, razun na postaji v Jakinu, kjer so se nekemu fijakerju njegova človeška usta v svinjski rilec preobračala.

B.

^{*)} Prav gotovo in še prav posebno vstreženo, ter Bog plačaj na priprošnjo M. D.!

Razgled po svetu.

Iz katoliških misijonov. Na Fidži-otocih se je pričelo med spreobrnjenici širiti zanimanje za samostansko življenje. In to je čisto naravno, ker je le posledica duha kerščanskega. Nedavno ustanovili so se na Fidži-otocih takozvani „mali bratje in sestre,“ ki stojé pod nadzorstvom misijonarjev maristov. „Mali bratje in sestre“ so pobožni in krepostni mladeniči in device, ki hočejo živeti po vzgledu redovnikov in redovnic. Živé pa ločeni v dveh občinah po posebnih pravilih, toda še brez prave redovne obljube. Število narašča od dné do dné. Njihova gorečnost je res občudovanja vredna. Upati je, da nastane sčasoma iz te naprave velik red, ki bode dajal dovoljno duhovnikov — domačinov. Slabejše pa je materijalno stanje teh „samostanov.“ Kot kapeli jima služite priprosti fidžijanski kočici. Tudi križevega pota, ki bi bil vendar za novicijat takó zeló potreben, še nimata. Sicer pa potrebujejo le-ti domačini — novici le jako malo.

Iz apostolske prefektore Gorenji-Sambeji v Afriki se poroča, da se je pričel misijon v mašonski deželi. Težave so v resnici zeló velike. V glavnem mestu Salisbury imajo nemške dominikanke že dve leti svoj hospital in sedaj so ustanovile tudi šolo — prvo v tej deželi — v katero hodijo tudi protestanški otroci. V kratkem vstanovi se tudi katoliška bolnišnica v mestu Fort-Victoria, kjer je že tudi misijonska postaja pod vodstvom patra Barthélemyja.

Tudi v apost. vikarijatu Victoria-Nyanza godí se misijonom sedaj boljše. V Kageri narašča število kristijanov od dné do dné. Gorečnost spreobrnjenecv je nepopisna. Vsak teden jih kerstijo 150—200, dasi'udi kerstijo odraščene še-le tedaj, kedar so se štiri leta učili katekizma, pisati in brati. Ako bódejo misijonarji mogli nekaj let še mirno delovati, pridobljena bode cela dežela kerščanstvu. — Istotakó vesele novice imamo iz Budolu-a, kjer se ljudstvo z glavarji vred spreobrača. Tudi šole lepó napredujejo.

V Birmi v Aziji (v mestu Mandelay-u) ustanovila se je bolnišnica za gobove, kjer se nahaja okoli 88 bolnikov. Od teh je 63 že kerščenih. Razvijalo bi se kerščanstvo še bolj, toda manjka denarja, dasitudi stanejo stroški za jednega bolnika na mesec le kacij 6 gld. —

Na Mongolskem v Kini terpé misijonarji grozno pomanjkanje, ker je vladala med ljudstvom velika beda in so jih misijonarji morali podpirati; sedaj pa so sami čisto brez vseh sredstev.

V škofiji armensko-katoliški Malatijah v Mezopotaniji ob reki Evfratu napravil je grozen potres velikansko škodo. Sad petintridesetletnih naporov in skerbij sivolasega nadškofa Khorkorunija uničen je popolnoma, ker so se i cerkve i šole poderle. Častitljivega starčka je ta nesreča takó poterla, da se bojé za njegovo življenje.

Na Rumunskem pričakovati je, da obrodé misijoni obilega sadú; angleške góspice so zeló priljubljene med ljudstvom. Samó v Bukareštu poučujejo v 4 šolah nad 1100 otrók, katoliških in razkolniških. Poleg tega imajo še podružnice v Brajili in

Krajovi. Vedno se spreobračajo; ali kaj ko manjka tolikanj potrebnega denarja, da bi se zavodi mogli razširiti. Rumunski naučni minister izrazil se je o njihovem delovanji jako laskavo: „Kako slabe šole imamo v Braziliji! Ako hočemo, da se naši otroci kaj naučé, prisiljeni smo dajati jih v katoliške šole itd.“ Upajmo, da ni več daleč čas, ko se bodo razkolniški Rumuni zedinili s sveto rimsko Cerkvijo.

Moralna odgovornost. Čitali smo, kako je bilo pri 5dnevni porotni obravnavi une dni v Pragi zaradi kervavega mladočeskega rogoviljenja meseca junija obsojenih nekaj obtožencev in sicer: 1 na 15 mescev, drugi na 13 mescev in tretji na 3 mesce ostre ječe, drugi s krajšimi zapornimi kaznimi. Pravi pa dopis 28. avg. iz Prage v „Vatrlid.“, da „generalstab“ prekucuhov je bežal in se skrila za germe, prepustil pa svoje žertve, ktere je nahujskal, njihovi osodi, ktera jih je dosegla. Kolovodji in podpihovavci pri tacih rogovilstvih se svetni pravici umaknejo za germe se poskrijejo kakor plašljive pa lisiške meme; kaj pa bo pred večno Pravico? Kolika odgovornost za vse hudo, kar njih nepremišljeni najemniki in sužnji počenjajo in kar sami sebi nakopujejo: zapor v ječah, kdo jim bo to povernil, poravnal, pa moralna spridenost in nasledek tu, in tam v večnosti! Ni čudo, da se veliki rogovileži tako težko spreobrnejo, ker si tolike butare na vest nakladajo! Ali pa morebiti glavarji hudodelstev ne verujejo v večno Pravico? Nikar se ne dajte slepiti: Ako jo tajé, se jih zato ne bo ognila. Čutijo jo pač in prišel bo trenutek, ko bo tudi v nje treščilo, pa še vse huje, kajti večna je pravica, večen je Bog, ki dobro plačuje hudo pa tēpe in strahuje. Večen je Kristus, čegar Cerkev sovražniki preganjajo. Pregovor pravi, da pri vsaki cerkvi ima sovražnik svojo kapelico, ter kar se v cerkvi dobrega stori, išče razpihati, pokvariti in pokaziti. Tako dela in škoduje po raznih potih. Katoliška stran n. pr. napravi shod in se posvetuje, sklepa ter dela v korist katoličanov in sv. vere. Sovražnik pa že zida svojo kapelo, zbere svoje zveste pajdaše, ki se snidejo in iščejo vse zmešati in v nič djati, kar je katoliški shod dobrega ukrenil: eden pride z velikim košem papirjev, ktere meče med poslušavce in na vsaki kerpi je dva-tri-štirikrat zaničljivo začekana beseda „klerikalci“ ali kaj podobnega. Drugi pride z verčem strupa, ktere ga ima pripravljene, da ga bode umetno posikal na duhovne, zlasti na jezuite, na samostane, škofe in na Kristusovega namestnika samega!

Cerkev napravi kako posebno slovesnost v čast Božjo, Marije, svetnikov, kak misijon; urno je sovražnik prisoten s svojo „kapelo,“ s svojimi plesi, z raznim odvrčanjem mladine od cerkve, od duhovnov, od katoliških šol, od misijonov, od duhovnih vaj itd. Tacih „kapelic“ ima sovražnik od začetka nastavljenih po vsih krajih in povsod ima svoje sluge, ki lové nespremišljene v satanove mreže, mlade in stare zapeljujejo s strupenimi knjižurami, lažnjivimi lističi in časniki ter na premnoge druge načine. Pri tem pa modrujejo, da ne papež, ne škofje, ne verni duhovni, ampak oni sami so oznanovalci resnice. Toda: „varujte se lažnjivih prerokov!“ „Antikristov je zdaj veliko,“ rečeno je bilo že davno.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec kimovec (september).

a) Glavni namen:

Sv. cerkev na Laškem.

b) Posebni nameni.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII. prihodnjič)

11. **S. Karol Spinola in br. muč.** Azijatski misijoni. Revne, zaslužka nezmožne osebe. Dolgoletni bolniki in neozdravljivi ljudje.

12. **S. Gv'don.** Posvetne oblasti. Posebne osebne zadeve. Vravnanje težavnih denarnih in dedšinskih zadev.

13. **S. Notburga,** Tirolsko. Kerščanski kmečki stan. Delavsko vprašanje. Na obeh bolni in slepi.

14. **Povišanje sv. Križa.** Velika gorečnost za sv. Križ. Vzgojitelji in vzgojiteljice.

15. **S. Katarina Genueška.** Začetek šolskega leta. Pospesitelji molitvenega apostoljstva. V poklicu omahljivi ljudje.

16. **S. Kormelj Cipr.** Velevažne redovne zadeve. Odvernitev napuha v obleki. Zabranitev nesrečnih zakonov.

17. **Praznik Marije 7 žalost.** Tolaživno premišljevanje žalosti Naše lj. Matere M. Stanovitna ohranitev največje čednosti v največji žalosti. „Duhovni in obhajanci.“

18. **S. Jožef Kup.** Nevarno dušno stanje mnogih neoskerbljenih otrok. Odpuščanje težke krivde in rešitev iz pretečega pogina. Cerkevna potreba v velikih mestih.

19. **S. Januvarij.** Vojaki v težavnih garnizonskih mestih. Ohranitev gasilnih, pevskih in telovadnih društev pred občeskodljivimi vpljivi.

20. **S. Evstahij.** Važno kat. časnikarsko podjetje. Duh ljubezni in miru v zmotnjavah današnjega časa. Vradništva. Božjastni.

21. **S. Matevž.** Avstrijski cesar. Mnogo poklicanja vrednih mladeničev do duhovniške časti.

22. **S. Tomaž Vil.** Škofje in duhovni. Spreobrnitev od Boga odtujenih sorodnikov, znancev in prijateljev.

(Dalje nast.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Lepo vreme, da bi se pridelki srečno spravili. — Deklica, ki se pripravlja za skušnjo, prosi ponižno za molitev k Materi Božji, sv. Stanislavu, sv. Alojziju in sv. Antonu, da bi Bog dal srečen vspeli, ter boče zahvalo po uslišanji naznaniti. — Za pomoč v težavnih okoliščinah in za dobre posle se priporoča dobra oseba Sveti Družini. — Da bi Bog sovražnike in zatiravce duhovskega stanú ponižal in k spoznanju obrnil: Marija Devica in ss. aposteljni prosite za nas!

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. V stalni pokoj je prestopil č. g. žup. Jan. Eder, župnik v Mekinah ter se naselil v Zalogu pri Cerkljah.

Kanonično vmeščen je bil I. t. m. čast. g. Jan. Šafer, na župnijo Duplje, doslej župnik v Grahovem.

Župnijo Javorje, nad Loko, je dobil dosedanji administrator č. g. Fr. Kregar.

Premembe v kapucinskem samostanu. Čast. o. Odilon Rifelj, vik. v Kerškem, gre za gvard. v Celje, in vik. v Kerškem bode č. o. Luka Bogataj. Iz Celovca pride č. o. Ciril Goričan v Kerško.

V kn. šk. Alojzijevišče so na novo sprejeti naslednji mladenči: Mat. Trepal, z Rovt; M. Ahačič, od sv. Ane pri Teržiču; Jožef Logar, iz Metlike; Seb. Peček iz Zakraja pri Blokah.

Ljubljana. V. č. g. Tomo Zupan je postal prof. na ljubljanski višji gimnaziji in vodstvo kn. šk. deškega semenišča Alojzijevišča je sprejel v. č. g. dr. J. Lesar, prof. na ljublj. bogoslovji.

Zarad kolere je namestništvo Ljubljansko prepovedalo procesijo na Svete Višarje; Primorsko pa na Sv. Goro.

V katoliško Cerkev je 31. avg. sprejeta iz protestanstva gdč. Pavla Gruber.

† V Terboju je 4. t. m. umrl zlatomašnik preč. g. Ožbald Prosen, roj. v šentjurski fari pri Kr. 4. avg. 1807. Bog mu daj večni mir!

Umerl je 25. avg. obče znani poštenjak gosp. J. Nep. Horak. Bog mu daj večni mir!

Verli gg. učitelji na Velehradu. Eksercij na Velehradu od 26—30. avgusta t. l. se je vdeležilo 117 moravskih gg. učiteljev. — Slava našim slovan-skim bratom!

V Ljubljani se je duhovnih vaj, ki so se te dni obhajale, vdeležilo 38 gspč. učiteljic. Zraven teh so se vdeležile tudi domače uršulinske nastopne učiteljice, tedaj skupaj vsih čez štirideset. Gotovo lepo število!

Vsi trgovci z železjem v Gorici so 7. avgusta podpisali razglas, s katerim se zavezujejo, da bodo vse nedelje imeli prodajalnice zaperte. — To je dober pomoček zoper kolero.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Čast. g. Bulovec 2 gld. — Čast. g. župnik Al. Starč 5 gld. — Dober prijatelj 1 gld. — Neimenovane dobrotnice 5 gld. — H. Z. 40 kr., da bi neko pretežnost dobrotno Bog preložil. — Dobrotnica Jožefa Č. v Gradcu 2 gld. — Iz Mengša 20 gld. — Čast. g. kapl. Fr. Birk 5 gld. — Pn. g. prelat dr. A. Čebašek 5 gld., ki k začetku šolskega leta želi dijakom sedmere darove sv. Duha v obilni meri.

Za sv. Detinstvo: Po gdnji. Kat. Š. 64 kr. — Čast. g. Ivan Abram, kapeian v Mokronogu, 12 gld. — Čast. gosp. Rok Merčun, nunski katehet v Ljubljani, 12 gld.

Za Marijanišče: Mil. g. prošt P. Urh v zahvalo za milost zadobljenega zdravja 10 gld. — V. č. g. župnik Balt. Bartol 5 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Neimen. 42 gld.

Za bratovščino Naše ljube Gospé presv. Serca: Čast. g. vik. Karol Čigon 1 gld.